

Naděje ve slunečnicích

Jednoho dne jsem se rozhodl jít do lesa na procházku. Po cestě jsem se kochal přírodou a zvířectvem, které žije v lese. Asi v půli cesty jsem si sedl na velký pařez. Jenomže už byl ztrouchnivělý a propadl jsem se kamsi do středu země. Padal jsem asi deset minut, až jsem spadl do vody. Myslel jsem si, že jsem v pekle, ale opak byl pravdou.

Dole na mě čekal jakýsi podivuhodný chlapík. Řekl mi: „Už jsem na tebe čekal snad pět let. Cesta ven vede jen jedna. Ale jsou k ní třeba dva lidé. Vede přes slunečnicový most až na severní pól.“ „A jak se k němu dostaneme?“ zeptal jsem se. „To nevím, ale mám mapu, kterou jsem tady našel asi před rokem. Našel jsem ji společně i s knihou, ve které je všechno podrobně popsáno. Píše se, že na to, abychom se tam dostali, musíme najít slunečnice a vodu,“ vykládal dlouze. Dál jsem se dozvěděl, že semínka se musí zalévat jen při červeném úplňku, který trvá dva týdny, což by mělo začít údajně za tři dny. A tak jsme šli semínka hledat.

Došli jsme až ke slunečnicovému poli, semínka jsme sebrali a pokračovali jsme k nedalekému jezírku. Po cestě jsme pozorovali krásný barevný podzemní svět. Vše bylo nádherně pestrobarevné. Semínka jsme zaseli a poctivě zalévali každý den. Nic se nedělo a už jsme si mysleli, že tam zůstaneme navždy. Nakonec ale začaly slunečnice pomalu vykvétat. Uviděli jsme světýlko na konci tunelu, naši naději. Hezčí květiny jsme nikdy nevidělo.

Najednou jsem začal chápat, že to není jen o slunečnicích, ale i o spolupráci a přátelství. Z majestátních květin se najednou začal stavět most. Bylo to ohromující! Vylezli jsme po mostě nahoru a každý jsme se vydali svou cestou domů. Ještě před tím jsme ale náš podzemní svět pojmenovali Barevný svět kamarádství a spolupráce.

Všichni lidi na světě bychom si měli pomáhat, i když se třeba zpočátku vůbec neznáme.

Vojtěch